

22120061

CZECH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TCHÈQUE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CHECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Napište komentář na **jeden** z následujících textů:

1.

Bylo tomu téměř rok, co se milovali.

Toník musel odejti na prázdniny. Přišel domů, jako by jel sám sobě na pohřeb.

Lhaní, k němuž se uchýlil, ho vyčerpávalo.

5 Vyprávěl o svých studiích, ale pletl údaje. Neobmezená víra, která byla příkládána jeho vývodům, zvyšovala jeho podrážděnost, jež vybuchovala, když ho Martička brala okolo krku a pyšně říkala:

„Ty jsi náš inženýr!“

10 V dutých nocích doléhala na něho odloučenost nejkřutěji; její stěny byly kluzké a někde vysoko nahoře, kam se šíleně drápal, zahlédl Lidunčino chmýříčko, onu hebkou srst, jíž bylo proslaveno její podpaždí.

Přes den běhával v polích; a kolikrát zameškal i oběd. Maminka se domnívala, že je přepracován. Uchopil se tohoto výkladu a vynucoval si klid; Martiny projevy pokrevní lásky nebyly mu příjemny. Jedenkrát se zmýlil a dal jí takový polibek, že byla poděšena.

15 Neustále spočíval ve své mysli u Lidunky, a nemaje kompasu, těžce bloudil. Byl přepadlý a bledý.

Lidunka často psala.

Tupě četl ony horoucí a jímavé rádečky, jež končily: Líbá Tě všude Tvá smutná a toužící Lída.

Nebyl schopen, aby odpověděl.

20 Rozepsal několik stránek, ale neuměl vyjádřit stráž stesku, který byl úměrný její líbeznosti, a bál se podrobnějších představ.

Ach, co psát, má voňavá Duničko, a noci jsou tak prázdné! A Toníkův bok, uvyklý cítiti plástve dívčí kůže, chřadnul.

25 Po čase přestal vůbec chodit ven. Celý den meškal v posteli; Lidunčina výhřevnost unikala z jeho svalů, a to ho činilo zemdleným.

Svou přetvářku nesl bezpečně; přijímal ustrašenou péči maminky a Marty, a tatínek nezelel peněz, aby mohl Toník jísti kuřata a nejjemnější potravu.

A Lidunka psala:

30 „Proč mlčíš? Proč mne trápíš? Proč neřekneš: Zklamal jsem se, domnívaje se, že tě miluji. Poznal jsem, že jste, slečno, jenom obyčejná a mělká. Proč alespoň to nenapišeš? Pokořil jsi mou velikou lásku, bij si do mne, bij, jen bij, snesu Tvé rány, a klesnu-li, klesnu bez hlesu!“

Jakýsi profesor kreslení, který učil Toníka, uspořádal výstavu svých děl pod protektorátem pana ředitele. Toník se oblékl a šel se také podívat.

35 Pohled na výkresy svlečených žen jím zachvěl; nebyti přítomnosti lidí, byl by ohmatával ona obnažena průčelí, a krásy Lidunčina místopisu vnikaly do jeho krve v celé divotvorné obsažnosti, neschůdná ňadra, ty činné sopky, bohaté nížiny břicha kvetoucí pižmem, řečiště ramen a stékající plocha zad – rychle odskočil před jiný veliký obraz –

Zasněžené Pohlaví ...

Teprve po chvíli se vzpamatoval a musel se usmáti, neboť onen obraz se jmenoval:
40 Zasněžené Polabí.

Či se mu jenom zdálo, že volá kukačka, kuku, kuku?

Sbalil si věci a ujel, zanechav všechny v slzách. I paní Randová, prokvetlá šedinami, zaplakala. Osušila si oči a řekla káravě:

„Neměli byste ho nechávat v Praze, to není nic zdravýho, pořád ležet v knihách!“

45 Praha! Tři měsíce ji Toník neviděl. Nalehla naň svým vzrušeným koloběhem; klidně vydechl, když spatřil červeň první tramvaje.

Vyběhl do svého bytu, cítě rozhodnost lásky.

„Před deseti dny tu byla Lidka,“ řekl Icik, „mám ti vyřídit, že na tebe nikdy nezapomene, co bude živa, a že se provdala za továrníka hospodářských strojů; je prý mu už 37 let.“

Karel Konrád, *Rinaldino* (1927)

2.

Splín

Den za dnem plouží se tak mdlý, tak mdlý,
jak z cel když v kápích chodbami jdou mniši.
Šer zhuštěný, v němž barvy uhasly,
vše zalévá, že oko nerozliší,
5 kde nebe šedivé, kde země šedá,
kde křivka obzoru je zsinalá a bledá.
Vše prší popelem a mísí se a smývá
v tom svitu klamivém, jenž zpola roven stínu.
A zrak se v prázdno jen a v slité kouře dívá
10 a v chmury sražené, z nichž cítit vlhkost cínu.

Hned duše po noci, hned zase po dni touží.
Hned tmou se zpíti chce, hned zase žářem spálit.
Krok prázdnou jizbou zní, kde únava se plouží.
A posléz znudí vše v tom svitu, mhou jenž zalit
15 a deštěm popela a smutku jeho skonu,
v tom šeru bez kontur a ostrých čar a rysů,
bez barev záchvějů a bez hýření tónů,
kde v stíny plíživé vše dlouží se a schvívá.

A duše znavena se smutkem všeho splývá.

Jiří Karásek ze Lvovic, *Zazděná okna* (1894)
